

Arrest

nr. 150 081 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. VERBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 april 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 5 mei 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de in de aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie niet in aanmerking heeft genomen en zodoende het begrip “buitengewone omstandigheden” heeft miskend, merkt de Raad op dat uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De Raad laat tevens gelden dat de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door de verzoekende partij ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. In arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij zich in België heeft gevestigd, duurzaam lokaal verankerd is en amper nog contact heeft met het land van herkomst en de verzoekende partij met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing

wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.”

“De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, daar zij meer doet dan het louter betwisten van de motieven van de bestreden beslissing. Zij verwijst naar de uiteenzetting op p. 5 van haar verzoekschrift en stelt dat de Raad in het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid de manifeste appreciatiefout die de verwerende partij heeft gemaakt kan sanctioneren, daarbij rekening houdend met haar integratie en verankering in België. Verder wijst zij erop dat zij een operatie heeft ondergaan op 28 mei 2015, wat “een bijkomende moeilijkheid” uitmaakt en legt zij dienaangaande een medisch getuigschrift neer. Op vraag van de voorzitter of er op grond van haar medische aandoening een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend werd, stelt de raadsman van de verzoekende partij dat zij hiervan geen weet heeft. De verwerende partij stelt dat geen rekening kan worden gehouden met het neergelegde stuk en verwijst voor het overige naar de beschikking.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 13 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 5 mei 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, daar zij meer doet dan het louter betwisten van de motieven van de bestreden beslissing. Zij verwijst naar de uiteenzetting op p. 5 van haar verzoekschrift en stelt dat de Raad in het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid de manifeste appreciatiefout die de verwerende partij heeft gemaakt kan sanctioneren, daarbij rekening houdend met haar integratie en verankering in België. Verder wijst zij erop dat zij een operatie heeft ondergaan op 28 mei 2015, wat “een bijkomende moeilijkheid” uitmaakt en legt zij dienaangaande een medisch getuigschrift neer. Op vraag van de voorzitter of er op grond van haar medische aandoening een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend werd, stelt de raadsman van de verzoekende partij dat zij hiervan geen weet heeft. De verwerende partij stelt dat geen rekening kan worden gehouden met het neergelegde stuk en verwijst voor het overige naar de beschikking.”

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat de Raad de manifeste appreciatiefout van de verwerende partij dient te sanctioneren, daarbij rekening houdend met haar integratie en verankering in België, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 5 mei 2015 wordt uiteengezet waarom de verwerende partij het

begrip buitengewone omstandigheden niet heeft miskend en waarom de ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie *in casu* geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad wijst erop dat slechts in uitzonderlijke gevallen elementen van integratie en de duur van het verblijf in België als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld (RvS 21 september 2004, nr. 135.090). *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat ze door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Daarenboven wordt in de beschikking ook uiteengezet dat de omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris op zich niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar de verzoekende partij voorts ter terechtzitting wijst op het gegeven dat zij op 28 mei 2015 geopereerd werd en dit *“een bijkomende moeilijkheid uitmaakt”*, wijst de Raad dat voor de beoordeling van de voorliggende zaak, men zich dient te stellen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, *in casu* 29 maart 2012. De feitelijke elementen die na de bestreden beslissing aan het bestuur ter kennis worden gebracht, kunnen geen invloed hebben op de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Gezien aldus geen rekening kan worden gehouden met gebeurtenissen van na de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig ter terechtzitting argumenteren dat haar operatie op 28 mei 2015 een bijkomende moeilijkheid is en er aldus buitengewone omstandigheden zijn. Daarenboven betreft de bestreden beslissing geen teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel. Er dient tevens te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de aanvraag opnieuw ten gronde te beoordelen.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 5 mei 2015 onterecht is tot stand gekomen.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 5 mei 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS